

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 290

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

4 de desembre de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

L'organització del treball

El ministre del Treball és un enamorat de la tasca i dels èxits de les Comissions Mixtes en el Treball, de Barcelona. Arreu en predica les excel·lències i arreu en canta el resultat de pacificació verament admirable.

I creiem que en això el ministre està molt posat en la realitat dels fets, ja que les Comissions Mixtes de la nostra ciutat (sobretot la primera, nascuda a l'escalf de l'entusiasme entre els elements productors que la componen) han laborat constantment per la pau social i han resolt mants conflictes que, d'altra manera, haurien portat la pertorbació a l'ordre necessari en la producció. Ara, que cal no comptar com a èxit de la Comissió o Comissions la manca de vagues dels darrers temps, ja que el fenomen és degut principalment a la coacció constant del Poder, a la manca dels drets constitucionals, i sobretot a la fortíssima crisi (no recordada de molts anys) que en l'actualitat passa la nostra indústria.

Però que l'èxit de les Comissions és cert, no cal posar-ho en dubte. I en aquest sentit el ministre ha obrat molt lògicament estenent l'experiència a altres terres i altres poblacions, procurant que allí, com ací, reïxin els dits organismes.

I heus ací que un Decret d'Organització Corporativa del Treball ha vingut a les planes de la Gaceta, i ja s'anuncia la formació de Comitès Paritaris a València, a Madrid, etc.

Tot això ens sembla admirable. Però cal anar amb cura en la implantació de la institució, ja que la precipitació podria donar resultats contraproductius. Cal, en primer terme, comptar amb un esperit. I l'esperit — que és el que, en definitiva, ha fet gloriosa l'experiència de Barcelona — no s'improvisa. En la nostra ciutat, precisament, l'èxit de la Comissió Mixta es deu més a l'esperit dels qui la constituïren — homes veritablement versats en les qüestions del món del treball — que al reconeixement del caràcter oficial de l'organisme. I

és aquest esperit el que cal cercar, ja que en cas contrari tindrem uns organismes més (una mena d'escreix de burocratisme) que restaran formats en el paper i sense cap influència en la vida real del treball.

A més a més, cal no desnaturalitzar el caràcter simplíssim dels organismes amb un enfarfec de rodatges i d'engranatges administratius. I en la ullada general que havem donat al nou Decret, ens ha semblat, francament, que el ministre procurava emplenar massa la construcció amb quatre menes d'organismes, com qui no diu res!

Demés, aquests organismes han d'obrar amb ànima pròpia. I això ja és un xic difícil pel sol fet del nomenament pel Poder Central, no menys!, de tots els Presidents, Vice-presidents i Secretaris dels Comitès Paritaris de tota la península. No és cert que la sola accentuació d'aquest caràcter burocràtic ja porta en ell mateix el perill que al costat de l'organisme oficial neixi el lliure — quan les garanties constitucionals siguin un fet — i resti aquell plenament rovellat?

Tampoc resulta gaire clara l'articulació entre tots aquests múltiples organismes de l'"Organización" entre ells i entre el món general de la producció i particular del treball. Potser el ministre ha pensat fer una cosa massa ampla, massa gran, quan en realitat tenia i tenim tots plegats potència per a molt menys.

Per acabar, direm que no volem avançar judicis. I com que per a nosaltres les disposicions en la Gaceta vénen, en aquesta esfera, a resoldre poques coses — ja que la realitat no es cura del que la Gaceta mana — cal que esperem el desenrotllament que aquesta "màquina de pacificació social" — com diu pintorescament el ministre — porti en la pràctica, i llavors serà quan el comentari vindrà pels fets mateixos, sense que, de moment, deixem homenatge a la bona intenció del ministre. xem de retre homenatge a la bona intenció del ministre.

Lliçons del dogma de la Immaculada

La celebració de la Puríssima Concepció de la Verge Maria evoca les grandeses de l'home, i és, al mateix temps, el record de les seves desgràcies. És, igualment, la memòria agradable de la restauració del llinatge humà. Tres punts de serioses meditacions. En el primer, cap considerar que per a l'home foren fetes totes les coses que la virtut de l'Omnipotent va treure del no-res; que l'home, imatge i semblança de Déu, és constituït dominador de tot l'existent; que per ell, el Senyor del cel va plantar un paradís de delícies en què el treball no era una fatiga, sinó un goig i un plaer.

Aquest estat feliç de l'home era aquella edat d'or que contaren els poetes gentils en mig de les seves aberracions. Sant Agustí ho descriu, admirablement, fonamentat en la divina revelació. Vivia l'home fruint de Déu, perquè era bo; vivia sense cap classe de pobresa; tenia menjar per no patir fam, tenia beure per no sofrir set. L'arbre de la Vida l'alliberava de la vellesa i del pes dels anys; estava immune de tota malaltia; sense por als perills. Una salut perfectíssima en el cor, en l'ànima suma tranquil·litat; "summa in carne sanitas, in anima tota tranquillitas".

Mes, l'home desagraït als beneficis de Déu, desobeïx el precepte imposat; per això, a la felicitat d'uns moments succeeix la desgràcia; ja no frueix de Déu, el molesta la seva veu i la seva presència; s'ha tornat maliciós; les passions se li alteren; s'avergonyeix d'estar desnú; les malediccions cauen com pluja assoladora. És diu a Eva: Es multiplicaran els teus dolors i afliccions, i tindràs les alegries de la maternitat amb dolors. És diu a Adam: Per ta causa, la terra serà maleïda; per tota la vida, treuràs l'aliment amb fadigues; produirà abrulls i espines; menjaràs el pa amb la suor del teu front. Moriràs. Va ésser expulsat del paradís per Déu, venjador del pecat. Que diguin, que diguin els impius delirants que l'home neix bo; que somiïn les sectes per un paradís terrenal! la Humanitat en protesta enèrgicament; davant d'una negra realitat que tothom experimenta; la naturalesa humana il·luminada per la fe, i àdhuc la mateixa raó, en son discurs sincer, no veuen en el món més que la pena del pecat.

Però també l'arc iris d'esperança, i principi de la restauració del llinatge humà caigut, és Maria Immaculada. El pecat dels primers pares va ésser tan greu i de tal naturalesa, que, degut a que Adam era el representant de tota la Humanitat, infectà a tots els seus descendents, mes també entrava en els dissenys de Déu que la restauració comencés de la mateixa manera amb què havia vingut la perdició. Tot-hom sap que aquesta comença per la dona.

L'enemic infernal, en forma de serp, temptà amb paraules dolces, plenes d'engany; així ho havia de fer el qui, segons Jesucrist, és el pare de la mentida. Mengeu, deia a Eva, de la fruita de l'arbre prohibit, que no morireu. Mengeu-ne, que s'obriran els vostres ulls. Mengeu-ne, que sereu com déus i sabreu la

ciència del bé i del mal. La temptació era seductora; és presentada amb els encisos del qui amb tot l'art sap oferir el mal amb l'aparença del bé, amb la qual aparença hi ha tants enganyats, tants seduïts, tants enlluernats, tants que cauen en els llaços de la perdició. En menja Eva, i atrau Adam al seu pecat, per la qual transgressió el mal, la ruïna i la mort imperaran en el món.

La ruïna universal comença per una dona; també la restauració universal començarà per una dona. A l'instant de la caiguda, Déu assenyala a Maria vencedora del serpent infernal; "enemistats posaré, diu el Senyor al dimoni, entre tu i la dona... ella t'aixafarà el cap", "ipso conteret caput tuum"; des d'aquest instant, el més solemne per la Humanitat submergida en l'abisme de tots els mals, la Verge Santíssima serà el negoci de tots els segles, i com eloqüentment s'ha dit, "totes les generacions es disputaran la glòria de veure nascuda aquesta dona singular, única". És que per Maria Immaculada s'han de restaurar les coses envellides pel pecat, deformades per la culpa; per això, Maria és la nova Eva, la que ha canviat el nom de la primera dona, que Eva fou la mare de la mort i Maria és Ave, mare de la vida.

Aquesta restauració suposava que Maria fos Immaculada des del primer instant del seu ser, perquè havent de cooperar amb el seu Fill Jesucrist a la destrucció del pecat, aquelles paraules divines: "enemistats posaré entre tu i la dona, Ella aixafarà el teu cap" no tindrien cap sentit, si com digué l'immortal Pius IX, el definidor del dogma de la Immaculada, no s'haguessin de referir a la Puríssima Concepció de la Verge. Amb quin sabor s'alaba i beneeix aquell moment en què Maria fou concebuda sense la màcula del pecat original! Quina salutació més divina dir: Ave Maria Puríssima, sens pecat fou concebuda!

El dogma de la Immaculada és una font d'ensenyances pràctiques per la reforma de la vida. Aquest dogma tan consolador per tots els homes diu que contra les suggestions malignes, contra les insídies diabòliques, també l'home hi ha d'oposar el seu valor i aixafar el cap del serpent. Les enemistats són perpètuas entre el dimoni i els seus descendents, que són els pecadors, i els que tempten pel pecat, i Maria i la seva descendència, que en sentit moral comprèn als qui a imitació de Maria en la seva Concepció Immaculada, es preserven del pecat.

El maligne vessa el seu verí continuament; a tots diu: menja de la fruita prohibida; traspasa tot precepte; profana els dies festius; lliura't al vici; llegeix aquell llibre que està ple d'errors, aquella novel·la pornogràfica, aquell periòdic que es burla de la Religió o propaga l'indiferentisme, i altres coses. Benaürats aquells que són justos, i es fan del nombre dels qui passen sobre els àspids, els basiliscos, els lleons i els dragons! Són fills de Maria Immaculada.

LAURENTIUS

Acció Catòlica

Principis i bases

L'important diari catòlic de Madrid *El Siglo Futuro*, al·ludint a les Bases per a l'organització de l'Acció Catòlica Espanyola, dictades per l'Emm. Dr. don Enric, Cardenal Reig i Casanova, Arquebisbe de Toledo i Director Pontifici de l'Acció Catòlica Espanyola, el qualifica d'importantíssim document que bé pot formar època en la història de l'Acció Catòlica.

Per creure-les d'una transcendència i importància inapreciable i per tant de necessitat que siguin divulgades, CATALUNYA SOCIAL, tan amantíssima dels prelats i obedient a les veus pastorals, les publica per a general coneixement.

Aquestes bases serviran de fonament, diu l'eminentíssim Cardenal Reig, a la Junta Nacional, Juntes Centrals, Diocesanes i Parroquials per a la redacció dels seus Estatuts, que seran sotmesos els de les dues primeres a la Nostra aprovació i els de les dues últimes a la dels Prelats respectius.

Hem jutjat convenient pendre com a model per a aquestes Bases els Estatuts de l'Acció Catòlica Italiana, aprovats per la Santa Seu el 2 d'octubre de 1923, tenint present els nostres reglaments d'Acció Catòlica i les circumstàncies de les obres catòliques d'Espanya.

BASE PRIMERA

L'Acció Catòlica Espanyola

Article 1. — L'Acció Catòlica Espanyola serà un organisme que tindrà per fi la restauració del regnat social de Jesucrist, per mitjà de l'apostolat seglar, sota la direcció de la Jerarquia Eclesiàstica; i estarà formada per la unió de totes les associacions catòliques, conservant cada una la seva autonomia, que reunixin en si aquestes propietats: a) que tinguin vida nacional; b) que no siguin polítiques; c) que desenrotllin un fi conforme amb el fi general de l'Acció Catòlica.

L'obra estarà consagrada a Jesucrist Rei de les nacions i celebrarà la seva festa el diumenge últim d'octubre, assenyalat per a aquesta festivitat. Tindrà com a patrona la Verge del Pilar.

Art. 2. — L'Acció Catòlica Espanyola atendrà la consecució dels seus fins, reunint, preparant i ensinistrant els catòlics espanyols, mitjançant les organitzacions, perquè exercitin la seva activitat sota la direcció de normes comunes i coordinin totes les obres i institucions que desenrotllin funcions pertanyents a la dita Acció, segons els seus propis fins.

Art. 3. — Els òrgans de l'Acció Catòlica Espanyola seran: a) la Junta Nacional; b) les Juntes Centrals de les quals dependran directament les Juntes Diocesanes i en el seu grau les Parroquials; c) les organitzacions nacionals amb els respectius centres diocesans i parroquials.

BASE SEGONA

La Junta Nacional

Art. 4. — Es constituirà la Junta Nacional d'Acció Catòlica amb els Consiliaris, Presidents, Secre-

taris, Tresorers i Vocals representatius d'organitzacions nacionals d'ambdues Juntes Centrals.

Art. 5. — Seran President i Secretari els que ho siguin de la Junta Central d'Acció Catòlica masculina i Vice-Presidenta i Tresorera, la Presidenta i tresorera de la Junta Central d'Acció Catòlica femenina.

Art. 6. — La Junta Nacional representarà la col·lectivitat dels catòlics espanyols organitzats, serà l'òrgan coordinador de l'acció d'ambdues Juntes Centrals, examinarà els problemes generals i les seves solucions, assessorada en tot per les Juntes Centrals; participaran els seus acords a aquestes perquè proveixin el seu compliment, recabarà dels poders públics la protecció i defensa dels drets de l'Església.

Art. 7. — L'autoritat de la Junta Nacional estarà representada per les Juntes Centrals, i en les diòcesis i en les parròquies per les Juntes Diocesanes i Parroquials.

Art. 8. — Els catòlics espanyols pertanyeran a l'Acció Catòlica, inscrivint-se en alguna de les organitzacions nacionals existents o que en endavant es fundin, reconegudes com a tals per les Juntes Centrals.

Aquestes Associacions es regiran pels seus respectius reglaments, amb plena autonomia i sota la direcció i responsabilitats pròpies, en el que es refereix als seus fins específics i principalment en el que es refereix a la formació dels seus associats en l'exercici dels deures de l'Acció Catòlica. El seu concurs al fi general de l'Acció Catòlica s'ordenarà per la direcció superior de la Junta Nacional de les Centrals.

BASE TERCERA

Les Juntes Centrals

Art. 9. — A reserva de reformar-la quan ho jutgem oportú, la Junta Central d'Acció Catòlica Femenina, continuarà constituïda com ho està en l'actualitat, sense més que adjuntar-hi tantes vocals més com presidentes d'organitzacions nacionals femenines existeixin. La d'homes es compondrà: a) del President general i sis vocals, elegits pel Director general d'Acció Catòlica; b) de nou designats per cada un dels Reverends senyors Metropolitans; c) i dels vocals nats que representin les Associacions nacionals, que podran ésser el President o la persona que aquest designi. Aquests mateixos vocals cessaran en llurs càrrecs quan deixin la presidència de les Associacions i seran substituïts *ipso facto* pels seus successors.

Els vocals de nomenament o elecció es renovaran per meitat cada tres anys. Seran reelegibles.

Art. 10. — El Director General de l'Acció Catòlica té dret a presidir les Assemblees generals i les sessions de les Juntes Nacionals i les Centrals; nomenarà els consiliaris d'aquestes, als quals podrà canviar quan ho cregui convenient.

Art. 11. — Les Juntes Centrals tindran les seves reunions ordinàries una vegada al mes; extraordinàriament, totes les vegades que els Presidents ho cre-

guin oportú i quan ho sollicitin la meitat més un dels seus membres.

Art. 12. — Les reunions de les Junes Centrals són presidides pel President i en cas d'absència pel Vice-president.

Les Junes centrals nomenaran entre els seus membres el Vice-president, el Tresorer i el Secretari.

Art. 13. — Entre els membres de les Junes Centrals es designaran comissions distintes que atenguin els diversos objectes o matèries que incumbeixen a l'Acció Catòlica.

Art. 14. — Les atribucions de les Junes Centrals són: a) resoldre les diferències i divisions que es suscitin entre les Associacions, les quals acataran el fall com a resolució definitiva; b) admetre o refusar les Associacions de caràcter nacional que aspirin a formar part de l'Acció Catòlica Espanyola; c) introduir l'esperit catòlic i les virtuts cristianes en el conjunt de les obres socials, penetrar en el pregon dels cors la llei moral i religiosa, el deure i la pràctica del bé, no tan sols perquè serveixen de perfeccionament de l'individu sinó perquè constitueixen la primera força social de progrés i prosperitat així com la garantia més segura de l'harmonia i de l'ordre; d) arbitrar recursos per al desenrotllament de l'obra i per al fun-

cionament del Secretari general. Aquests recursos poden obtenir-se: a) per acaptes fets en totes les parròquies d'Espanya el dia que celebri l'Acció Catòlica la seva festa, que serà tots els anys el diumenge d'octubre assenyalat pel Romà Pontífex Pius XI per a commemorar el regnat social de Jesucrist; b) per les quotes de les entitats associades; c) pels donatius, fundacions de persones particulars i per altres mitjans que la Junta Central s'enginyi; e) nomenar entre els membres de les Junes Centrals comissions encarregades: a) d'organitzar i dirigir, valent-se del Secretariat Central, les setmanes catòliques i les setmanes socials; b) de promoure les Federacions provincials i la Confederació dels Círcols Catòlics d'Obrers que són complement necessari dels Sindicats professionals i de fomentar la Federació de Mutualitats i Cooperatives catòliques; c) de crear entre el patrons i industrials l'esperit catòlic d'associació professional perquè, professant una mateixa veritat social i abraçant un mateix programa doctrinal en matèries econòmiques, estableixin les relacions justes amb els Sindicats Catòlics obrers; d) de propagar entre els particulars i davant els poders públics les escoles professionals d'ensenyament agrícola, industrial i comercial.

(Seguirà)

De «re» catòlica

Secrets dels èxits als Estats Units

Cada any es reuneix tot l'Episcopat dels Estats Units per a donar-se compte de l'actuació de les diverses Comissions en què està distribuït i dels resultats obtinguts per cada una d'elles i en conjunt.

La recent reunió d'aquest any estava constituïda per 4 Cardenals, 8 Arquebisbes i 53 Bisbes. Un veritable Concili.

Les Comissions són set, presidida cada una d'elles pel Prelat més especialitzat en la matèria de què la Comissió s'ocupa. No cal dir que aquest mateix criteri predomina en la distribució dels membres a les Comissions.

Cada Comissió respon a una necessitat important, urgent. Aquest any, per exemple, n'hi ha una dedicada a Mèxic, que ha treballat pot ben dir-se que heroicament, i segueix treballant, amb fruit admirable sota tots conceptes.

La Comissió d'Educació ha treballat molt també, i ha obtingut gran succés en la lluita contra el laïcisme.

La de Premsa i Publicitat, igualment.

Et caetera.

No hi ha cap branca de l'activitat social que no compti als Estats Units amb una Comissió Episcopal semblant. I no hi ha cap Comissió que no treballi com si d'ella sola depengués l'existència de l'Església.

Es comprèn, ara, per què als Estats Units el Catolicisme creix en extensió i en robustesa a passos de gegant i a estil dels roures millenaris?

Els secrets dels èxits que obtenen els nostres ger-

mans ianquis no són tals secrets. Heus-los aquí ben clars:

Organització perfecta.

Activitat sistemàtica.

Generositat il·limitada.

Aquests tres secrets públics s'enclouen en un sol secret religiós:

Zel apostòlic per la causa de Déu.

A. Z.

Un Congrés interessant

La Joventut Catòlica Italiana

El Congrés que acaba de celebrar-se a Roma és força interessant, pel nombre de reunits, pel seu excellent esperit i per l'allocució del Papa, sobretot.

Hi ha a la J. C. I. 165.868 socis i 49.983 aspirants. Programa i actuació estan completament d'acord i al compàs de la doctrina i de les normes pontificies.

Un dels més preats beneficis que proporciona a l'Església i a la societat la Joventut Catòlica és el de les vocacions eclesiàstiques. Ho ha fet remarcar el Papa i se n'ha congratulat paternalment. També s'ha congratulat de les obres de tota mena, ja de pròpia edificació, ja de propaganda religiosa i social, que practica i porta a cap la Joventut Catòlica Italiana.

Pius XI, sabent que l'acció intensíssima d'aquest jovent entusiasta i practicant porta, naturalment, forts dispendis, saldà tots els déficits magnànimament, amb un gest de sobirana efusió, que produí una emoció vivíssima i un davassall d'aclamacions.

— S.

*Els nuclis culturals de Catalunya**El Museu Rosarià i el Museu d'Antiguitats de la vila de Rubí*

En la conferència que fa alguns anys donà en la ciutat de Girona un periodista barceloní, féu remarcar la valor que assoleixen algunes viles i ciutats de Catalunya per a servir de recer als qui, fugint del tràgic i trasbalsament de la metròpoli, volen ensem que descansar, contribuir a la major esplendor de les lletres i de les arts.

Sortosament, s'estén aquest acoblament de valors individuals en moltes ciutats i viles de la nostra terra, en quiscuna de les activitats humanes, i amb joia hem de constatar-ho, puix encara que cercant, a l'exemple de Fra Lluís de Leon, "la descansada vida", esmercen aquell temps sobrer i preciós a enlairar l'esperit vers altres indrets que els terrenals i rastres i escampant la bona llavor, que a poc a poc va fruitant i fins cooperar als qui poc pensaven que els interessés altra cosa que la vida plàcida i sense cap més ideal, vida monòtona de poble, de vila, de ciutat morta, a tot allò que no signifiqui benestar material o bé el tarannà de consuetud.

Per a molts aquella voluntària vagància per a fruir de la vida del camp, del bosc, de les fonts, de la mar, o bé del casino i del cafè, els ha estat una revelació poder, unes voltes passivament, altres activament, cooperar a aquest nou ritme, i ara s'és mostrat que al camp, a la vila i a la ciutat s'estén la cultura social que irradia la metròpoli i allí nia, allí floreix, allí s'eixampla i allí dona fruits esponerosos.

Un dia és Girona, l'altre Sant Feliu de Guíxols, Palafrugell, Mataró, Terrassa, Tarragona, Ripoll, Vich, Manresa, Sabadell, i tantes i tantes poblacions de Catalunya on se'ns mostra palesament el fruit d'aquesta llavor, que converteix tota la regió catalana en ciutat, que no altra cosa és avui amb la rapidesa i facilitat de comunicacions.

Ací hi ha fundada i treballa una societat d'Amics de la Música, allí un cenacle de benemèrits patricis contribueix amb el culte a les arts, més enllà uns quants esperits selectes fan arribar fins a ciutat la poesia i la bella prosa, producte exquisit de la mel boscana; allà pacients patriotes recullen les floretes amagades dels temps pretèrits i les acoblen perquè tothom pugui recrear-hi la vista; altres, van a la recerca d'arxius i desempolsen documents que són trossos de les glòries pàtries i mostra de la fe en Déu i de la veneració als Sants canonitzats per l'Església nostra Mare; qui menys agosarat, furga per les ruïnes i retroba la numismàtica, la ceràmica i atuell dels temps antiquíssims i reuneix i acobla tots els textos per a donar a la llum l'origen i fonaments de les viles i pobles.

I a tot això s'ajunta el cant, la música, les arts, i la ploma.

No hi ha poble que no tingui una societat coral o bé orfeó, i no s'hi conrei aquest diví art, per a cantar a Déu o per a goig de l'esperit.

No hi ha vila que no assoleixi en la vida de relació ciutadana i com a lligam entre la vida i la ciutat, el seu portaveu setmanal, o mensual, algunes ciutats fins diaris, i tots ells traspuen frisances, encoratjaments planys i desigs de glòria i ascensió per a bas-

tir un poble que res no tingui a envejar a la metròpoli.

Tal és avui l'exemple de la vila de Rubí, que d'un temps ençà ha entrat a formar en els rengles d'aquests recers espirituals i culturals de què parlava el periodista barceloní.

Aquell bell Museu d'antiguitats, recull d'objectes romans, n'és palesa mostra.

Mes on es pot esplaïar amb goig l'esperit, és en el Museu Rosarià.

Exquisit en alt grau, amb aquella exquisidesa que regalima tot el que es refereix a Nostra Dona del Roser, pergamins, actes antiquíssims, llibres de la fundació de Confraries del Roser, imatges, bacines, goigs, fotografies i gravats i un sens fi d'objectes de valor pietós i suntuari, que ben palesament pregonen que arreu ha estat i és prou arrelada la devoció a Nostra Dona sota l'advocació del Roser. Culte que s'introduí en les famílies cristianes en els temps de Sant Domènec, puix en cap casa mancava la imatge de la Verge auriolada amb aquell collar de grans, que cada dia reunida la família vora la llar o al voltant de la taula, el jaio despenjava dels peus de la imatge i després de les cinquanta avemaries, dels cinc parenostres i dels cinc misteris, es començava un altre Rosari, tot ell ple de records, com cantava el nostre malaguanyat poeta Casas Amigó, i es recordava als qui havien estat.

S'és anat perdent aquesta cristiana i tan caritativa pràctica. Cal de mica en mica restablir-la. Encara que tot el que ens embolcalla respiri escepticisme, modernisme, sensualitat i irreligió.

Tinguem fe que aquests nuclis que arreu de la nostra terra es formen, ensem que serveixen per a acoblar artistes, intellectuals, músics i cantaires, altres nuclis socials vénen a cooperar en sentit religiós. Aquests recers forans, aixoplugats al redós de la paròquia, estenen la vera cultura, beneïda de Déu, qui enlaira els pobles vers el benestar, la pau i la fraternitat social.

Així veiem tantes i tantes escoles, grups escolars, biblioteques, Centres Morals i instructius, cercles d'Estudis socials, Lligues del Bon Mot i de Perseverança, Congregacions Marianes, escampades arreu de la nostra regió per a neutralitzar els estralls del vici i de la corrupció de carn podrida, baf que la Metròpoli escampa així mateix per ciutats, viles i llogarets, amenaçant engolir tota la cultura cristiana, llegada pels nostres avantpassats.

I així ens és plaent d'encoratjar a la vila de Rubí, per a continuar amb empena i braó, la tasca tan bellament començada, per a fruir totes aquelles virtuts, tot aquell benestar, que la cultura cristiana reparteix entre tots els qui contribueixen al millorament de la societat i acostar-la vers l'amor de Déu i del proïsme.

J. GUILERA VILLARREAL

Nota: L'exposició del Museu Rosarià restarà oberta fins el diumenge dia 12 del corrent, a la vila de Rubí, on es podrà visitar.

Campanya contra l'espiritisme

X

(Conclusió)

Després d'haver posat de manifest tot el que semblava misteriós i enigmàtic de la secta espiritista i descoberta tota la trama d'engany i farses amb què es pretén dar-li caire científic, volem ara finalitzar la nostra obra amb l'exposició del criteri actual, científic i sincer i fonamentat en l'experiència positiva.

Després de la pacient dissecció que hem fet de l'espiritisme no creiem que hi hagi ningú que seriosament s'atreveixi a defensar-lo. Comencem, doncs, a fer el resum de tot el que hem escrit anteriorment, donant una definició exacta de l'espiritisme, i per això ens servirem de les punyents paraules que el gran polígraf i savi Menéndez i Pelayo escriví: *L'espiritisme es pedró d'ignorància i de barbàrie; veritable secta de monomaniàtics i allucinats; afront de la civilització que l'acull; vergonya de l'entement humà i paròdia inepta de la filosofia i de la ciència* (1). Certament, analitzades amb imparcial judici totes les teories i pràctiques, resulta que la part científica no existeix i que la part experimental és quasi bé tota deguda a forces naturals. Diguem que en alguns fenòmens hi ha, verament, intervenció diabòlica, com, per exemple, no és possible explicar per mitjans naturals per què un mèdium, ignorant i mancat de tota instrucció, pot contestar amb certesa sobre assumptes que necessiten uns profundíssims estudis per a resoldre'ls i en canvi el mèdium els resolgui amb una rapidesa meravellosa; així mateix, que un altre mèdium ignorant i fins idiota pugui parlar en diferents idiomes per ell desconeguts. Això és verament meravellós i negar-ho amb criteri absolut seria ridícul i contraproduent per a un catòlic. Però també hem de dir que molts del fenòmens que ens semblaven deguts a intervenció diabòlica, avui sabem que no són més que fets naturals que s'expliquen i es demostren palesament.

Ara preguntem: pot creure o no tot catòlic, científicament i religiosament, en la intervenció diabòlica en alguns fenòmens espiritistes? La qüestió és lliure, puix encara alguns fets no estan avui ben demostrats científicament, i per altra part l'Església no ha dat per ara una solució definitiva. Quin és el nostre criteri? La intervenció diabòlica es manifesta ben poques vegades, i rares són les experiències en les quals el diable intervé. Sabem ben bé prou que la major part de sessions espiritistes s'executen amb mires al proselitisme o bé a la conquesta de benestar material; altres vegades les sessions espiritistes són executades pels fanàtics satanistes i en algun cas d'aquests el mèdium és verament un posseït del diable. Mes això no es corrent, sinó rar i excepcional. No fa pas gaires anys enrrera hom creia que tots els fenòmens espiritistes eren realment diabòlics o deguts a les ànimes d'altres éssers, però avui, sortosament, la ciència i l'experiència han mostrat l'origen dels fenòmens, en els quals no hi ha intervenció espiritual de cap mena. Ja sabem que, tret de les causes naturals que intervenen en la producció de fenòmens espiritistes, hi juguen gran paper el frau i l'enginy, i que tota la part experimental es fa a les fosques o en la penombra, mitjans molt a propòsit per l'engany;

per això Mr. Surbled va dir *que es fessin els experiments a plena llum i ja veurem el que passa* (2).

Concretament la nostre conducta a seguir basant-la en les tres fórmules que exposem. Creiem que és així com havem de pensar:

a) Tot fenomen fet a plena llum i en què no hi hagi intervenció de cap força material, que sigui sorprenent i no pugui explicar-se, hem de creure que *l'agent únic del fenomen és el dimoni*.

b) Tot fenomen a plena llum que tingui explicació científica, és degut *solament* a forces materials conegudes i ben estudiades per la ciència actual.

c) Tot fenomen fet a les fosques o a mitja llum i en lloc preparat *ad hoc*, és degut al frau, a l'enginy, a la trampa.

El criteri contingut en aquestes fórmules és el que hem de sostenir.

Una altra qüestió hem de ventilar en finalitzar el nostre estudi. Inclou l'espiritisme, a més del perill de fer perdre la fe, algun altre perill? És a dir, és arriscat l'espiritisme? Els prohoms de la secta diuen que és inofensiu, que és saludable i beneficiós per a la societat. Res d'això no és veritat. L'espiritisme, a més d'ésser, com hem demostrat en capítols anteriors, un conjunt d'errors, mentides i farses ridícules, podem dir que és *nociu i funest*. Madrazo ja deia que *els països infectats d'espiritisme són abundosos en folls, suïcides i grans calamitats públiques* (3). I llegim que *la major condemna de l'espiritisme seria poder presentar una fidel estadística dels casos de suïcidis, follies, divorcis, venjances, honres perdudes i altres delictes monstruosos a què la inspiració dels esperits ha dut els orbes i temeraris consultadors* (4). I afegeix l'eminent Dr. Lapponi que *l'espiritisme determina l'entomiment o l'exaltació morbosa de les facultats mentals i provoca les més greus neuropaties orgàniques i la major part dels mèdiums més famosos i no pocs d'aquells assidus cultivadors de les pràctiques espiritistes, o hi han mort, o són folls, o són neuròpates, o víctimes de paràlisis progressives* (5). La patologia mental, doncs, ens ofereix tota la gama de trastorns mentals deguts a la pràctica de l'espiritisme, i diu Weygandt en el seu tractat de Psiquiatria que tots els febles intel·lectuals atrets per les idees espiritistes es deixen dominar per l'autosuggerició i acaben en la bogeria. Regis, el cèlebre psiquiatra francès, en explicar les causes de la folia, posa l'espiritisme com una de les més corrents, ja que dins de la secta abunden els xerraires i els embaucadors que exploten la credulitat dels ignorants que s'hi lliuren, i afegeix que la freqüentació d'aquestes pràctiques condueix fatalment a la neurosi, a l'homicidi, al suïcidi, etc. En el seu famós tractat de Psiquiatria, Regis parla d'una forma nova de *deliri de persecució consecutiu a les pràctiques espiritistes* i diferent de les altres formes de deliri de persecució, pel caràcter especial que el distingeix i que el fa altament perillós (6), i no acabariem de citar fets de persones que a conseqüència de les pràctiques espiritistes sofreixen cefalàlgies, palpitations, diverses malalties del cor, extenuacions, sufocacions, estats depressius, alteracions sanguínees, vellesa prematura, col·lapses, morts repentines, etc. I és que s'ha d'ésser un temperament fort i sense cap antecede-

dent hereditari cerebral, diu el Dr. Gibier, per a no perdre el judici en les pràctiques espiritistes. I són tan pocs els forts i sense cap tara! Algú objectarà que les altres religions, i és clar que l'atac tot seguit va contra el catolicisme, poden produir estats neuropàtics diversos. Clar que sí; tot temperament predisposat i feble pot ésser conduït a la folia per mitjà de la idea religiosa, però no amb la freqüència que el produeix l'espiritisme ni a persones de mitjana constitució. L'espiritisme resulta més greu i perillós, precisament perquè es necessita una salut i un psiquisme molts forts i equilibrats, i no essent així s'és víctima freqüent de l'acció hipnòtica i de l'autosuggerió; d'aquí la freqüència i nombre alarmant dels neuropàtics que produeix; a més a més, en aqueixos les allucinacions espiritistes prenen una forma greu que condueix ràpidament a la total pertorbació de l'enteniment i de la voluntat.

L'espiritisme és, doncs, la ciència i la religió de tots els predisposats a la folia i és la secta que produeix més candidats al manicomi.

I acabem la tasca començada en aquests articles de combat contra la secta espiritista, afirmant que l'espiritisme no té cap valor real ni positiu; que és erroni, falsari, i mentider, origen de tots els mals i moderna religió dels ignorants, dels febles d'enteniment, dels psicoastènics i de tots aquells que pobres de fe cerquen una forma còmoda i aparatosa per a satisfer llur desig religiós alterat o emmetzinat pel desenfrè de les passions o per la lectura de males obres.

Si l'hem combatut és perquè el creiem perillós i funest, i no pensem deixar de combatre'l, puix en bé de la fe i del proïsme li hem declarat la guerra.

I posem com a final uns mots de P. Matignon: *No temo d'assegurar que si l'espiritisme arribés a ésser universalment admès i practicat, constituïria un dels més greus perills de què es pot veure amenaçat l'ordre de la societat. Cal refutar-lo i combatre'l en nom de la religió, de la moral, de la raó i de l'interès mateix de la societat* (7). Així ho hem cregut fer i n'estem satisfets, encara que lamentant que la nostra poquedat s'hagi atrevit a tan gran empresa.

DR. SERRA DE MARTÍNEZ

- (1) *Historia de los Heterodoxos españoles*, t. III, p. 821.
- (2) *Le spiritisme devant la Science*, p. 32.
- (3) *Catecismo de Moral*, p. 12.
- (4) Perujo y Angulo, *Diccionario de Ciencias Eclesiásticas*, art. "Espiritismo".
- (5) *Ipnatismo e Spiritismo*, cap. VII.
- (6) *Psiquiatria* (Colección Testut), p. 430.
- (7) *La question du surnaturel*.

Una aclaració

Una «Revista Social»

Ha aparegut, publicada com a Butlletí de la "Delegación Regional del Ministerio de Trabajo, Comercio e Industria en Cataluña y de las Comisiones Mixtas del Trabajo en el Comercio de Barcelona", una *Revista Social*, que res no té a veure amb l'antiga i acreditada *Revista Social*, publicació mensual d'"Acció Popular", interrompuda per motius aliens a la nostra voluntat, farà cosa d'uns dos anys o tres. Fem aquesta aclaració en gràcia a les preguntes que molts ens han fet i que s'expliquen per la identitat de títol

del Butlletí, ara aparegut, i per la coincidència d'haver-se emprat en les titulars, àdhuc el mateix tipus de lletra amb què apareixia la nostra *Revista Social*.

Consti ben clar, doncs, a tothom que aquesta *Revista Social* ni és tampoc continuadora de cap de les ideologies en aquella sostingudes.

Segurament que la Direcció de la nova revista o butlletí trimestral recentment aparegut, en intitular-lo, no tingué en compte l'existència de la nostra revista, que tant s'havia significat en el camp social catòlic, un temps, en ésser dirigida pel R. P. Palau, de bona memòria, i que abans, havia tingut ja relleu extraordinari sota la direcció d'aquells dos bons patriotes que són En Moragas Barret, qui en fou el fundador, i En Ramon Albó, el continuador i propulsor. No parlem dels últims temps, en el quals excel·lí el mestratge del Dr. Llovera, qui n'era Director, per ésser de tots els homes socials prou recordat.

D'haver-ho tingut en compte, segurament, no hauria batejat el butlletí amb un títol que moralment és inalienable, tenint-ne com en tenia tants al seu abast per a batejar el nou òrgan de la Delegació Regional del Ministeri del Treball. Perquè realment és xocant que essent un butlletí, i trimestral, se'l tituli revista. El Sr. Pere Muntañola, director de l'antiga publicació que ara ha vingut a substituir la flamant *Revista Social*, home més iniciat potser en coses socials que l'actual, del qual no coneixem, fins ara, cap acte de significació social, intitulà la seva revista *Anales* i realment, no és per fer honor a una revista desapareguda, sinó ajustant-nos a la realitat exacta, assolí que aquells *Anales* realment ho fossin i excel·lissin dintre el camp del periodisme fins a col·locar-se en un dels primers rengles de les revistes tècniques en l'ordre social.

Molt deploràrem la desaparició dels *Anales*, i continuem encara deplorant-la, car difícilment trobarà una substitució adequada. Ara como ara, el primer número de la *Revista Social* no presenta cap de les característiques de la revista substituïda. Comença per venir enormement retardada, car tot just se'ns ha repartit el número corresponent al trimestre abril-juny, en el mes que som, o sigui portant mig any de retard, i demés ni la presentació tipogràfica ni l'organització sistemàtica recorden sinó de molt lluny els *Anales*.

Aquesta *Revista Social* creada per R. O. de 3 de febrer del corrent any de 1926, com a publicació que havia d'aparèixer amb el títol de *Boletín de la Delegación regional de Cataluña* (1), pel ministre del Treball, Sr. Eduard Aunós, ha aparegut sota la direcció del Sr. Antoni Aunós, germà d'aquell.

Desitgem a la nova *Revista Social* tot l'encert necessari per a arribar a assolir idèntic èxit a la revista substituïda, que s'havia captat, no ja sols el respecte dels homes entesos en qüestions socials d'Espanya, sinó que la seva fama havia aconseguit ultrapassar les fronteres.

F. M. I.

(1) Realment ens ha sorprès que aparegués una *Revista Social* en lloc d'un Butlletí, tenint en compte que l'article 2 de la R. O. de 3 de febrer de 1926, diu literalment: "Dicha publicación aparecerá, por lo menos, trimestralmente, con el título de *Boletín de la Delegación Regional de Cataluña, del Ministerio de Trabajo, Comercio e Industria y de las Comisiones Mixtas del Trabajo en el Comercio de Barcelona*".

El precepte era taxatiu, en aquella R. O. que pel que es veu ha estat modificada de sentit.

Els homes gosats

Mossèn Josep Palomer, en una de les seves interessants i documentades Estampes de Poblet que publica damunt les planes del nostre estimat col·lega La Veu de Catalunya, ens parla de la mort terrible del rei Joan II. Aquesta mort és molt alligadora. Aquell monarca, en aquella hora suprema que reviu dins de nosaltres els fets més transcendents de la nostra vida, veia segurament els espectres del comte Jaume, de don Carles i de madona Blanca que li recordaven els mals que ell els havia fet.

La vida és un llibre admirable, però quasi mai no volem llegir-lo. Si sabéssim aprofitar-nos de les lliçons dels altres, com seria perfecta la nostra vida!

Moltes de vegades els homes bons es descoratgen en veure com s'encimbellen els que no tenen consciència. Els purs sovint romanen dins la penombra de la indiferència i de l'oblit i en canvi els gosats agabel·len totes les activitats humanes.

Aquests fets no ens han de descoratjar, car els que s'arrosseguen arriben bruts de fang i de pols al cim de la cobejada muntanya de la vanitat i l'ambició.

Trobareu homes gosats que amb un gest d'audàcia es colloquen dalt d'un pedestal perquè els amics i els incondicionals facin brandar davant d'ells l'encenser dels elogis. Tingueu, però, la seguretat que el pedestal s'esberlarà i cauran damunt la pols del camí.

Es preferible seguir el camí de la vida amb el cor ben pur i una cançó als llavis. Per què hem de fer tants esforços per abastar la flor de la glòria mundana i de la vanitat, si sabem que vindrà un dia que s'esfullarà i restarà únicament la tija nua voltada d'arestes!

Moltes de vegades, fullejant el llibre de la història, no he comprès com els homes d'altres temps podien viure en mig de tantes intrigues i tantes conxorxes. Per assolir honors i riqueses, quantes accions vils s'han comès al món!

Encara, però, trobaríem homes que porten dintre totes les passions que pertorbaven la pau dels pobles medievals. Són homes aparentment cultes i moderns que porten dins l'esperit les innobles cobejances de les èpoques llunyanes. A aquesta mena d'homes el cristianisme no els ha passat de l'epidermis. No han tastat encara la dolçor de la caritat cristiana.

Un home càustic i agressiu posa de manifest que el seu esperit és embolcallat de tenebres. Si el seu esperit fos refulgent estimaria fins els seus enemics. Si l'home és fill de Déu i ha estat fet a semblança seva, ferir un germà és ferir el seu Creador.

El dia que aconseguirem bandejar de la societat totes les reminiscències paganes, triomfarà en tots els ordres de la vida la caritat cristiana.

Predicar la llei de l'amor no és pas sentimentalisme, com creuen alguns, sinó acostar l'home a Déu. Si Déu és amor, com més estimem els nostres germans més a prop estarem de Déu.

No solament són els homes els que s'allunyen

del camí dreturer, sinó també els pobles. És que podem, per exemple, afirmar que Itàlia és un poble cristià? No es troba Mussolini més a prop dels emperadors romans que de les autoritats cristianes? No tenen avui la majoria dels italians un concepte pagà de l'Estat i de la pàtria? Els procediments feixistes per aconseguir l'expandiment de llurs doctrines, no estan en oberta contradicció amb la moral de l'Evangeli? Eren cristians els que varen enfonsar l'arma homeiera en la carn d'aquell jove obcecat que disparà contra Mussolini? És lícit occir l'home que creiem dolent, encara que en realitat ho sigui?

Un home cristià lluita únicament amb l'arma de la Creu. Es deixa occir, però no occir.

L'home té fortes passions i les tindrà sempre, perquè en la seva carn corruptora porta el germen del mal. Però Jesucrist ens va ensenyar a subjectar fortament aquestes passions. Un sant, que en l'ordre espiritual és un home perfecte, té sempre aquietades les passions. Certament que dormen dintre d'ell i que es desvetllarien si s'allunyés de Déu; però com que espiritualment és fort, domina i redueix a la impotència el corcer abrivat de les passions.

Heus act el que hauríem de fer nosaltres. Si aconseguíssim aquietar les passions, damunt el nostre esperit planaria la pau i l'alegria cristiana.

Deixeu que els vanitosos s'enlairin, que ja cauran quan arribi la seva hora. Deixeu que els càustics i els agressius perdin el temps intrigant i destruint el prestigi del germà, que ells també seran tractats amb la mateixa duresa.

De vegades anant pel món trobeu un home que va molt de pressa, i després de fer una llarga caminada el trobeu panteixant en un relleix de camí. En canvi, caminant lentament, haureu arribat sense fatiga allà on el desig us portava. El mateix passa en la vida. Hi ha qui vol córrer molt, perquè l'ambició li dona un gran desfici, i cau retut damunt la pols del camí.

Si sou cultes i espirituals, i el vostre cor és ple de generositat, baldament els gosats i els intrigants us barrin el pas, tard o d'hora el món us farà justícia.

Quin goig haver passat per la vida, llençant la bona llavor damunt el solc de la terra generosa!

Joan II portava al damunt mantell de porpra; i, de què li haurà servit si va perdre la seva ànima?

No ambicionem les coses passatgeres i moridores, sinó les eternes. Encara que ens fereixin i malparlin de nosaltres, acotem el cap humilment. Si el món ens menysprea, Déu ens farà justícia.

Els intrigants, els agressius i els càustics, amb les pròpies mans van construint les muralles que els isolaran de la comunitat dels homes. Quan es trobin sols es planyeran de llur solitud, sense tenir en compte que foren ells els que destralejaren l'arbre esponerós de l'amistat.

Si sembreu arestes punxants, és endebades que demaneu a la terra pròdiga que us doni fruita sucosa.

J. CIVERA I SORMANI

Vida corporativa «inconscient»

El lliure joc de les lleis naturals dona harmonia a la Naturalesa. Harmonia més o menys impressionant, més o menys bella, segons les èpoques, les hores o les apreciacions subjectives; però sempre harmonia, àdhuc en èpoques de transformació.

L'home en treballar la naturalesa i en les seves relacions, forma també conjunts harmònics. Si no arriba a formar-los, el seu treball és trasbalsador, inútil i perjudicial. Perquè així no sigui, Déu li ha donat intelligença per discórrer i sentit comú per a obrar i per a ambdues coses, prou elements d'observació.

Per harmonitzar la vida econòmica i social, hi ha també dos sistemes generals: el lliure joc de lleis econòmiques i socials o bé la intervenció de l'home per a aconseguir eliminar tots els elements perturbadors i formar conjunts harmònics. La complexitat actual de les relacions humanes exclou el primer i fa necessària una aplicació molt acurada del segon. Ara bé, aquesta intervenció de l'home no és fa sempre amb la deguda intelligença ni amb la quantitat necessària de sentit comú. Generalment perquè no s'han cuidat de reunir i de tenir en compte tots els elements necessaris d'observació. Resulta en aquests casos una intelligença idealista i un fals sentit comú.

Serveixin aquestes disquisicions com a introducció merament especulativa a les nostres observacions sobre dos Decrets-lleis apareguts aquest mes de novembre regularitzant la vida econòmica i social del nostre Estat: El Decret-llei del 4 de novembre (*Gaceta* del 5), sobre el Comitè Regulador de la Producció Industrial, i el Decret-llei del 26 de novembre (*Gaceta* del 27), establint l'Organització Corporativa Nacional. El primer tendeix a buscar harmonia en la *producció*, el segon, en el *treball*.

Ambdós s'aparten tant de l'impossible "laissez faire, laissez aller", és a dir, del complet lliure joc de les lleis econòmiques, que estan molt a prop de constituir un absurd i presumptuós socialisme d'Estat.

Aquest perill pervé de la manca absoluta de dades amb què evidenciar tota disposició.

No se saben més que molt globalment les xifres de les nostres produccions i del nostre consum i es vol permetre o denegar l'establiment i ampliació de noves fàbriques. No se saben les condicions i elements de treball i es volen uniformar, coordinar i acoblar. Mentre l'Estat no tingui elements suficients d'observació totes les seves disposicions seran idealistes i mancades de sentit pràctic. Això, si acceptem l'Estat com a suprem i únic regulador de la vida nacional.

Ens trobem aquí amb una qüestió de principi: L'Estat no és qui per immiscuir-se i aportar les seves activitats en tantes i tantes qüestions de detall com suposen les atribucions que s'apropia pels Decrets-lleis que critiquem.

L'Estat, però, té dues altíssimes missions: La d'assabentar-se de l'estat de l'economia i relacions socials i la d'endegar-les i protegir-les. Missions que no s'han de confondre amb una intervenció burocràtica ni amb una direcció centralista o abusiva.

El coneixement de la situació de l'economia i relacions socials l'obté l'Estat mitjançant l'estadística i els serveis d'investigació econòmica i social.

En el primer Decret-llei es parla de la confecció d'estadístiques pel Comitè Regulador de la Producció Industrial, però no apareix en cap lloc designació especial per a aquest objecte, la qual cosa ens fa témer que aquesta disposició quedi sense efecte com ho quedà també la que obligà al Consell de l'Economia Nacional a formar-les. Ja parlarem no fa pas gaire (1) de la vergonyosa necessitat que Espanya té d'estadístiques i encara no podem tenir la satisfacció d'apuntar-ne algun millorament.

Sense estadístiques, estadístiques al dia, perquè si no sols són dades històriques, com pot atrevir-se el Comitè Regulador de la Producció Nacional a denegar o a permetre la instal·lació d'una nova fàbrica? Com pot el Consell de l'Economia Nacional tenir un "criteri" sobre la política econòmica a seguir? Necessitem estadístiques, al dia, vertaderes i completes, si volem regular "conscientment" la nostra producció.

També la part social necessita estadístiques. Aquestes qüestions, però, requereixen en especial un complement: la investigació sobre el terreny. Les ciències socials, per bé que de no tanta complexitat numèrica com les de l'economia de la producció, tenen en canvi una gran dificultat. La dificultat és que han de tractar amb "homes" i l'"home" és verament molt més complicat que una fàbrica, els elements de la qual es poden concretar exactament en xifres. Els comitès, comissions, corporacions i consells que s'estatueixen amb una uniformitat simplicitat, hauran de trobar dificultats insuperables perquè arribin a acomodar-se arreu i a ésser d'alguna eficàcia. No és aquest el sistema. Recordem que en tots els països on s'ha legistat sobre la matèria, no s'ha portat la llei al paper sense haver-ne feta sentir la necessitat, o bé procurant que la llei fos la concreció o l'organització dels desigs de la massa social, patronal i obrera. És molt típic el cas d'Anglaterra nomenant el comitè Whitley, que instituï igualment comitès paritaris, i comissions mixtes i consells de corporacions, però després de tres anys d'haver estudiat "sobre el terreny" les necessitats dels patrons i obrers i recomanant que en cada cas els patrons i obrers decidirien la forma més convenient (2). Al tres anys existiren 51 comitès paritaris, xifra un tant exigua pel gran nombre d'indústries d'Anglaterra.

En general totes les nacions que han volgut instituir organitzacions similars a la preconitzada per l'últim Decret-llei han fracassat.

Ço que ha donat més bons resultats ha estat el fomentar per l'Estat organitzacions privades i pendre al seu càrrec la recollecció de dades, la confecció d'estadístiques, la convocatòria de congressos, en resum totes aquelles iniciatives que tendeixin a donar elements d'investigació, que sols l'Estat pels seus mitjans coercitius pot obtenir en bé de la collectivitat.

A Espanya precisament tenim un exemple a imitar respecte a un exacte compliment de la missió fomentadora i protectora de l'Estat, però sense immiscuir-se i burocratitzar la institució. És l'Institut Nacional de Previsió. Aquest organisme "oficial", "independent", hauria de servir com a model per a les altres organitzacions econòmico-socials.

El Consell d'Economia Nacional s'hi pot aproximar.

L'organització corporativa hauria de sofrir profun-

díssimes modificacions per arribar a no desentonar de les dues esmentades organitzacions.

R. PERPIÑA GRAU

(1) Vegi's CATALUNYA SOCIAL, 16 d'octubre de 1926: *Necessitat d'un Institut d'Investigacions Econòmiques*.

(2) Vegi's la primera part del Decret creant els *Industrial Councils*: U. K. Ministry of Labour... *Industrial Reports*, n. 4. *Industrial Councils*, Londres, 1919. Fullet de 21 pàgines.

Vegi's també: *Bureau International du Travail. Série Législative*, 1920, G. B. 1.

Paradoxes perilloses

Evidentment, la característica de l'època actual, de la nostra època, és el modernisme en tots els ordres i manifestacions de l'activitat humana. En aquesta pruija de modernisme, han estat trencats els motllos antics — segons frase autèntica d'algun convençut modernista — amb veritable fúria iconoclasta. I no són solament les grans urbs, els immensos i bigarrats formiguers humans, que han arreconat i menyspreat tot allò que significa seny, rectitud de consciència i amor a la virtut per a lliurar-se en cos i ànima a un modernisme groller, sensual i pocasolta, sinó que àdhuc els pobles quiets i recòndits, aquells que s'amaguen humilment en la pau de les muntanyes, han estat també contaminats per aquesta onada de pestilent i llord materialisme, i, en conseqüència, de senzills i sincers que eren en llurs honorables costums tradicionals, han devingut grotescament pretensiosos, com una caricatura minúscula i deforme del model que s'obstinen a imitar.

L'home que és catòlic conscient, és a dir, catòlic de veritat, no pot menys de pensar i reflexionar detingudament i profundament sobre aquest modernisme foll i obcecat que amb bava verinosa corromp tot el que toca, per tal d'escatir ço que l'origina i tractar de cercar el mitjà més adequat i ensems més eficaç per a combatre'l, i el fruit immediat que indefectiblement neix de la seva meditació justa i serena, és que aquest desbordament avassallador, mirat ben bé de per dintre, no és altra cosa que un teixit espès de paradoxes, i, per aquesta mateixa raó, cal que en l'elecció de les armes combatives, hom tingui en compte aquesta poderosa circumstància, a fi de reconquerir el terreny perdut amb petja segura, evitant amb prudència el risc de caure vençut i desconcertat en la noble brega. Cal que tothom sàpiga i procuri no oblidar que, avui més que mai, el llop ama de disfressar-se amb pell d'ovella. És amb aquesta aparença simpàtica i inofensiva que s'exhibeix als ulls de la gent de bé, per tal de sembrar impunement tota la seva malignitat allà on fóra sense cap dubte rebut amb crits d'esfereïment si es presentés mostrant la seva vertadera figura. Els estralls que el modernisme actual causa en tots sentits, són l'obra que l'enemic de la nostra fe, amb voluptat i rialla cínica, aconsegueix esgrimint l'arma temible de la hipocresia. I sensible és haver de confessar que la seva odiosa tasca no pot ésser ja més reexida. Car el seu verí, inoculat dissimuladament i amb refinada manyagueria en tot allò que constitueix un determinat aspecte del

viure quotidià, obté sempre en sentit progressiu, víctimes innumbrables; i és de remarcar que entre aquestes víctimes, no solament s'hi compten persones incultes, de formació religiosa deficient: també n'hi ha, i per cert en abundància, que han rebut una educació moral sòlida i completa; no obstant, tant els uns com els altres cauen amb idèntica facilitat a la xarxa de ludibri i perdició amb què llur enemic els empresona, talment com si un narcòtic els fes perdre el discerniment i els submergís en la inconsciència.

Creiem que és innecessari dir a tots els qui comparteixen les nostres creences i els nostres sentiments que és urgent reaccionar contra un estat de coses tan lamentable. Cal que cada catòlic s'erigeixi en defensor pràctic de la seva fe. No podem ni devem negligir en cap moment el nostre deure de fills de Crist, si no volem ésser, tard o d'hora, noves víctimes del mal que ens cal combatre. I és convenient que siguem constants i incansables, com ho és l'enemic de les nostres conviccions. I havem d'ésser tothora molt clars i molt francs i fer brollar en tota ocasió la veritat en els nostres llavis amb la màxima dignitat, però sense vergonya ni temor. Si l'enemic empra la careta de la hipocresia per a realitzar les seves incursions amb èxit segur, a nosaltres ens incumbeix llevar-l'hi i desbaratar els seus propòsits perversos. Com podem restar indiferents i àdhuc tolerar entre nosaltres la presència d'aquells que, a fi de poder conviure i harmonitzar amb les tendències més oposades, no vacillen a encendre simultàniament un ciri a Déu i un altre al diable i donen proves palpables de posseir una elasticitat capaç d'ésser adaptada a totes les circumstàncies? Sabut és de tothom que l'enemic més perillós és aquell que, inspirat per una àstúcia inesgotable, sap desplegar en cada cas la tàctica més oportuna i convenient. És indubtable que pot causar-nos més trastorns i més perjudicis la persona que ens adula i ens demostra una falsa amistat que no pas aquella que es complau a declarar-nos la seva aversió, per a defensar-nos d'aquesta, el nostre sentit comú ens suggerirà sempre el mitjà necessari; per contra, mai no se'ns acudirà de prendre defensa contra aquella, per tal com la seva actitud no ens semblarà sospitosa. Com és natural, no pretenem donar a entendre a ningú que cal classificar els nostres enemics; estem convençuts que, malgrat la diferència de llurs procediments, tots són adversaris en el mateix grau; creiem, però, que és d'indiscutible

importància posar de relleu les característiques distintives d'aquells que viuen en una constant paradoxa, els quals, avui en dia, són certament nombrosos a casa nostra. L'ur presència, adherida en realitat, per bé que no ho sembli en aparença, a l'obra de perversió que desenvolupa l'enemic francament hostil, es deixa sentir en cada un dels diversos elements que integren i componen la vida del nostre poble, i, com no podia ésser altrament, d'una influència tan perniciosa i positivament "redoutable", n'ha nascut el modernisme que, difós profusament des de la ciutat populosa fins a l'infim i ignar llogarret, ha llevat la noció de la dignitat i de la decència a tantíssimes persones. L'activitat llur és múltiple i no coneix el repòs. Si no ens causés repugnància, ens veuríem forçats a admirar-la. Els fruits esponerosos que els forneix la feina realitzada, són l'estimulant que els fa brotar noves energies per a prosseguir-la sense experimentar mai cap senyal de lassitud. Molt cert és, però, que nosaltres, els que ens complaem a identificar la nostra conducta amb les veritats dogmàtiques, havem contribuït indirectament, amb la nostra incorregible indolència, a l'entronització d'aquest imperi de la disbauxa que tots podem constatar i que tant havem de deplorar. Qui podrà negar, per exemple, que si avui les nostres donzelles (i moltes senyores que ja han deixat d'ésser-ho) tenen el cinisme inqualificable d'acudir a la casa de Déu amb manifesta indecència, és senzillament perquè els pares llurs, catòlics d'ànima feble i malaltissa, no curen de bandejar de les respectives llars l'esperit maligne que, subtilment, s'hi ha anat introduint? El fet que l'enemic de la nostra espiritualitat hagi aconseguit internar-se en el si de mantes famílies cristianes, és una resposta prou expressiva i eloqüent perquè no ens càpiga dubte de com és prolífica la tasca que aconsegueix.

Els amants de la paradoxa, com dèiem adés, són diversos i dispersos. Disseminats convenientment, marquen l'orientació que més els plau a cada llei d'activitat. No obstant, nosaltres creiem que el nucli més important opera en el camp denominat intel·lectual. Realment, són força nombrosos els escriptors la conducta dels quals oscilla constantment entre el blanc i el negre. L'un dia ens assabentem, amb la més gran sorpresa, que un grup de... diguem-ne desaprensus, redacten alhora i amb el mateix material, un setmanari instructiu per als infants i un altre setmanari — però aquest descaradament pornogràfic — per a embrutir la joventut; un altre dia pervenim a la verificació que un escriptor que insereix, sempre que ve el cas, mants articles amarats de misticisme religiós damunt les planes d'un rotatiu català que mereix tota la nostra consideració, no té cap escrúpol d'alternar-los amb la publicació de novel·les l'argument de cada una de les quals és una apologia crua i descarnada de les abjeccions més abominables. Podríem encara enumerar d'altres constatacions d'aquest caràcter que havem fet amb veritable pena; però ens en abstinem per tal de no fer-nos interminables. De tota manera, no sabríem cloure aquestes ratlles sense dir quatre mots relatius a la febre novellística que fa moure als literats de casa nostra. En una conferència que oírem temps enrera en un cercle intel·lectual de la nostra ciutat, va discutir-se la conveniència d'encarregar la novella catalana damunt les cruïlles del classicisme. El conferenciant, que sincerament reputem d'escriptor d'alta solvència moral, ens féu l'efec-

te que desconeixia en absolut la qualitat de la major part dels assaigs novellístics que adés i ara s'han publicat escrits en la nostra llengua. Efectivament, parlar de classicisme quan hom demostra només saber xipollejar en el llot fastigós i repugnant de la lascivia, ho considerem un sarcasme impropri d'una persona seriosa. A despit dels articles ditiràmics amb què els incondicionals celebren l'aparició de tals assaigs, és evident que, llevat de rares i honorables excepcions, no són pas d'un valor superior, ni moralment ni en qualitat descriptiva, al de les novel·les que en llengua castellana publiquen uns quants escriptors que precisament s'han fet cèlebres entre la gent d'ànima esgarriada i perversa per l'abundosa sutzura que escampen damunt l'obra llur. I consti que no ens fa parlar així altra passió que aquella que les nostres creences mantenen viva i latent dins el nostre pit. Els demolidors de la nostra espiritualitat, siguin qui siguin i parlin o escriguin en la llengua que vulguin, seran sempre els nostres enemics i, per tant, contra ells dirigirem sense treva els nostres blasmes i els nostres atacs.

JOSEP URPIÑA

Assalt al Pressupost

El Socialista s'indigna perquè alguns catòlics militants, recolzant-se sobre les protestes de catolicitat i religiositat fetes solemnement pel Govern en el Congrés Nacional Eucarístic de Toledo, li demanen, lògicament, que augmenti, com és de justícia, les dotacions de la Clerecia; dotacions que no són més que una compensació de l'Estat a l'Església pels béns que li arravatà emparant-se d'un concepte equivoc expressat per aquesta celeberrima paraula: *desamortització*; paraula que vol dir, parlant clar i català, "pendre els béns d'altri contra la seva voluntat"; definició vulgar d'una altra paraula que no volem escriure, sense permís del Mal Lladre.

El Socialista qualifica aquesta justíssima petició de "asalto al Presupuesto".

Què entendrà per justícia i què per "asalto", l'òrgan desafinat del socialisme espanyol?

Fóra curiós de saber-ho.

Per la nostra part entenem obra d'estricta justícia donar a cadascú ço que és seu, i per "asalto al presupuesto" ço que fan molts — i no alludim als socialistes — exigint del Govern l'import dels plats trencats per ells en negocis que no entenen...

Altrament, demanar que es doni millor tracte a uns creditors del Govern que haurien d'ésser verament privilegiats, com són els clergues, no és cap "asalto al presupuesto", sinó obra de caritat i petició de justícia.

Nosaltres no podem creure mai en la religiositat de cap Govern que no atengui degudament aquests sagrats creditors, dotats avui dia amb assignacions misèrrimes, quan la veritat és que podrien ésser ben decentes i fins folgades.

Quin bo donaria de veure una liquidació ben feta de ço que Mendizàbal i els seus deixebles arrabassaren a l'Església i detenten encara i de ço que li han retornat fins ara! Que en fóra d'instructiva i alligadora!

S.

Notes i comentaris

Frederic Lynch, pastor protestant nordamericà, ha publicat a la revista *Christian Work* les seves impressions i observacions durant la visita que féu a Roma i al Vaticà, i entre altres coses diu:

"Jo recomanaria als protestants que vinguessin a Roma amb gran modèstia i que renunciessin seriosament al treball de convertir els seus germans catòlics. En el món hi ha infidels en gran nombre. Pertot hi ha ateus i enemics de la fe cristiana; vagin, doncs, en bona hora a convertir aqueixos, que els catòlics no els ho impediran, però, en canvi, és molt natural que els catòlics s'oposin que els protestants vulguin convertir-los."

Anem a dir nosaltres, pel nostre compte, que el que mou als protestants no és pas el zel per la salvació de les ànimes, sinó l'odi al Catolicisme; per això veiem que, en comptes d'anar als llocs on abunden els infidels i els incrèduls, van on el Catolicisme té arrels fondes, a secundar la tasca de Satanàs.

* * *

A Culion, una de les illes Filipines, hi són recollits els leprosos de l'Arxipèlag, i per Nadal, cada any, es permet desembarcar a tothom per visitar els reclusos malalts; es dona el senyal de la sortida dues hores més tard. Un any es presentà, entre els visitants, un bisbe protestant, qui des d'una casa dels voltants parlà als de la seva secta, i en tornar al barco per a seguir el viatge, es tregué les sabates, llençant-les al mar.

—Què fa, senyor? — li digué un passatger.

—Doncs, què? — respongué — faré ús, potser, d'un calçat que ha trepitjat aquesta terra?

Aquest fet, rigorosament històric, demostrà la ca-

rritat protestant, que contrastava amb la que practiquen els pares jesuïtes que viuen en la dita illa, consagrant llurs vides a l'assistència dels leprosos, com tants altres jesuïtes que regenten moltes leproseries en diferents indrets del món.

* * *

San Martino, que és la república més petita, amb sols 12.000 habitants, ha nomenat un representant diplomàtic davant la Santa Seu.

* * *

El ministre de les Colònies de França ha condecorat amb la roseta d'oficial de la Legió d'Honor a una religiosa catòlica, la Germana Antònia, Missionera a Tonkín. Aquesta Germana contragué una malaltia incurable assistint els malalts de les colònies. Ha servit durant 37 anys a Tonkín, on era venerada i volguda pel seu constant interès a ajudar i socórrer els nadius i europeus que sofrien. La insígnia li fou donada com recompensa a la seva vida d'abnegació.

* * *

Del 28 de juny al 2 de juliol, es celebrà a Txecoslovàquia un Congrés d'Estudiants Catòlics, que ha produït els millors resultats en pro del Catolicisme.

* * *

Dels 9.500.000 d'habitants que es calculen a Iugoslàvia, 4.700.000, o sigui la meitat d'aquest país balcànic, són catòlics.

Commemoració del Centenari Franciscà

NUMERO - ALMANAC

de

Catalunya Social

Sortirà el dia 22 del corrent mes. Contindrà unes cent pàgines de text amb escollida col·laboració literària i artística de les millors firmes del món literari catòlic. Interessants gravats i boixos. Coberta a diverses tintes.

Per a commemorar dignament el Centenari franciscà, el nostre extraordinari serà exclusivament dedicat a aquest esdeveniment cristià i social.

Preu: 2 pessetes

Els subscriptors el rebran sense augment de preu.

Les comandes especials, com més aviat millor, al Sr. Administrador.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Comencem per una bona nova: s'anuncia la pròxima repatriació de dotze mil homes del Marroc. S'acosten les festes de Nadal i... cada ovella al seu corral. No podria augmentar-se aquesta xifra? Encara que només fos per aquest període de festes, tan santes, tan casolanes, tan populars.

La Acadèmia de la Llengua per antonomàsia haurà ara de modificar el seu títol amb motiu dels nous acadèmics de les llengües regionals que el Govern ha cregut convenient portar-hi, rendint així tribut al fet de la seva existència i de la seva importància.

Els comentaris d'aquesta peregrina però natural resolució han estat, naturalment, molts i variats. Cal, però, esperar el nomenament dels vuit nous *immortals* i llur actuació.

Altra nova important és la reorganització de l'exèrcit, que ha començat per l'arma de cavalleria. Si es porta a cap tal com s'ha pensat i s'inicia, sofrirà un cop fort aquella regla de bon viure en moltíssims fogars d'enllà de l'Ebre: "el primer hijo, *mayorazgo*; el segundo, cura; el tercero, militar; el cuarto, empleado". Per als altres fills, bons casaments.

Aquesta reforma, si es tira endavant, portarà callats conflictes familiars, però cal dir que és encertada, no solament des d'aquest particular punt de mira, sinó per a descarregar a l'Estat d'un embalum d'obligacions que l'atueixen.

Respecte l'organització corporativa del món del treball a Espanya podem dir que ja és un fet oficial. Ara bé; així com sol dir-se en terres de Castella que "del dicho al hecho hay grande trecho", també podrem ara repetir-ho aquí, davant de l'obra monumental del senyor Aunós. La part més viva i, per tant, més viable del R. D. que plasma aquesta organització, és la que hem vist funcionar eficaçment a casa nostra; les noves rodes açoblades als Comitès paritaris per tal de generalitzar-los i constituir-los fonaments de l'incommensurable nou organisme, no és fàcil que per molt de temps rutllin a l'hora. És veritat que el "Sindicat lliure i la Corporació obligatòria" és ja com un axioma de la Sociologia més assenyada, però en l'esfera teòrica costa poc de sentar principis. És en el terreny de la pràctica, si abans la llavor dels principis no ha fructificat, que costa implantar-los! És com plantar en sec...

Entre altres resolucions del Govern n'hi ha dues que suposen un pit de brau.

Ens referim a la Codificació Administrativa i a la intervenció de l'Estat en el mecanisme de la producció. La Codificació administrativa, com a ideal, és molt simpàtica, però, com a empresa, l'estimem inassolible. En una matèria com aquesta en què les fonts legisladores són tantes i tan copiosíssimes, el voler subjectar-la a normes fixes i definitives ens fa l'efecte de pretendre encabir aigua en cistells de vimets per a guardar-la i distribuir-la segurament i convenientment.

Pensi-ho bé el ministre a qui se li ha ocorregut

aquesta simpàtica idea. El Dret Administratiu admet poques bases i és essencialment movable, gosàriem dir capriciós.

L'altra empresa — el control estatal sobre la producció, per tal d'evitar atzagaiades i la introducció d'indústries innecessàries o inadaptables que després de pertorbar-la i a voltes arruïnar-la han de recórrer a la protecció de l'Estat i aquest protegir-les per raons que no cal pas dir, — tampoc acaba de convèncer-nos. Calculi's bé ço que serà el camp immens de la producció una vegada la intervenció de l'Estat vagi envaint-lo del tot i tutelant-lo... Com se'n riuran els socialistes!...

ESPANYA ENFORA

L'Encíclica del Papa sobre la persecució de què són víctimes els nostres germans de Mèxic ha commogut no solament a tota la Cristianitat, sinó al món sencer.

La conspiració del silenci organitzada pels crueïssims persecutors mexicans al voltant de les víctimes per tal d'ofegar les seves queixes i els seus clams, ha fracassat sorollosament i afrentosament en sonar vibrant i majestuosa la paraula papal, sòbria, clara, persuasiva, comminativa per a tothom, i per als seus fills atribulats dolça, confortativa, verament paternal.

Aquesta paraula, que té ressò d'eternitat, ha desconcertat de moment els conciliàbuls dels impius i enfortit les víctimes de les seves maquinacions. A aquestes hores ja no hi ha cap catòlic digne d'aquest nom que no uneixi la seva protesta a la protesta del Papa i que no estigui decidit a sumar els seus individuals esforços als del Papa i de tota la universal Església per a auxiliar eficaçment els nostres afligidíssims germans de Mèxic.

La llum s'és feta sobre aquest crim cabdal de la conspiració maçònica servida per un govern desatentat i sectari, verament bàrbar.

El món civilitzat no pot fer ja el paper de qui ignora ço que a la Nova Espanya succeeix, que és l'escarni de la civilització i un dels esdeveniments més afrosos i afrentosos de la Història.

Tampoc pot fer aquest odiós i vergonyós paper la Societat de les Nacions. Si la seva obra és obra de pau, prompte podrem veure-ho.

Després de la paraula solemnia del Papa, ningú no pot donar-se per desentès en aquest magne conflicte de sang...

Ara veurem si el món ha après quelcom de profit en la terribilíssima lliçó de la Guerra Gran.

Deus non irridetur.

J.

PROXIMAMENT

L'aparició de la Mare de Déu de la Salette i les negacions d'En Feliu Elias

per R. RUCABADO

Noticiari

ESpanya

Durant uns dies els catòlics del Prat de Llobregat han sentit enfortir-se llur sentiment religiós amb l'exposició de les veritats eternes pels Rnds. Pares Missionistes Mateu Casals i Candi Casals, I. C. M.

Els actes de la Missió assoliren un èxit esplendent. El dia 10 d'aquest mes feren l'entrada els Pares Missionistes i el poble acudí a rebre'ls en manifestació piadosa. Intentà organitzar-se una processó que seguís el curs des de l'estació fins a l'església, però hagué de desistir-se'n perquè era tanta la gent que feia témer grans dificultats en la seva organització. Així fou que el poble en massa acompanyés als Rnds. Pares fins a l'església parroquial, on es celebrà seguidament l'acte preliminar de la Santa Missió.

El diumenge, dia 21, van celebrar-se els actes finals de la Missió i al mateix temps va ésser el dia assenyalat per a guanyar el Jubileu de l'Any Sant. Tot feia preveure que l'èxit seria grandios i, en efecte, el resultat superà a tot càlcul.

A la tarda del mateix dia 21 va tenir lloc una manifestació imponent de fe i amor a Jesús Sagramentat; es celebrà una processó devotíssima amb gran concurrència de fidels, que constituí un veritable passeig triomfal del Déu-Hòstia pels carrers de la població.

L'esplendorositat que han assolit els actes de la Missió, fa preveure que els fruits espirituals seran copiosíssims, com tots ho havem de desitjar pel bon nom de la població i perquè aquesta ocupi el lloc que es mereix en el renovellament espiritual dels pobles.

—En la casa matriu de les Dames Catequistes i en les seves capelles particulars s'ha celebrat amb molta solemnitat el 25 aniversari de la fundació del seu benemèrit institut social obrer, que tants béns ha reportat. Sincerament ens unim a la natural joia d'una data tan grata a l'institut fundat per aquella fervorosíssima devota del Sagrat Cor donya Dolores Rodríguez Sopena.

—S'ha constituït a Saragossa la Joventut Catòlica amb vuit joventuts parroquials i la Congregació Mariana, formant un nucli verament poderós.

—Els pagesos es queixen de massa aigua. Moltes feines més urgents del camp estan paralitzades.

—Com a final de l'Assemblea de les Associacions de veïns i llogaters de Madrid per a demanar una legislació definitiva en matèria de lloguers i de moment la pròrroga del decret que termina el 31 de desembre pròxim, i una major garantia de la seva aplicació, se celebrà un miting al teatre-cinema de Sant Miquel, al qual acudiren representacions de tota la Península. Sembla que aquesta legislació serà prorrogada.

—A Madrid es celebra una Assemblea Nacional de la Clerecia, convocada per la Lliga Nacional amb autorització del cardenal Reig, per a tractar d'as-

sumptes d'interès espiritual de la Clerecia i del seu millorament econòmic.

—El viatge social a l'Argentina, a Xile i a l'Uruguay de l'Acció Catòlica de la Dona de Madrid, prestigiosament representada, ja diguérem que fou un èxit. Ara se n'ha donat compte fil per randa i resulta interessant de debò. Algunes de les dades fan denteta. Per exemple: La Lliga de Dames argentines posseeix un capital de set milions i mig de pesos.

Les Conferències de Sant Vicents de Paül, organitzades pel P. Masferrer, compten allí 64 cases per a pobres, robers, dispensaris, cuines econòmiques, dispensaris mèdics, escoles gratuïtes, tallers d'aprenents, etc., etc. Han gastat i recaptat en un sol any 36.000 pesos. A Xile les entitats semblants compten 88 centres poderosos sota tots aspectes.

La Comissió de l'A. P. crida fortament l'atenció sobre les moltes noies de la península que s'envien allí enganyades i sols serveixen per un comerç molt més vil que els dels pagans.

—Ha passat a millor vida l'enginyer industrial i director de la casa Alesan, antic i prestigiós soci de l'"Acció Popular", Dr. Francesc de P. Alesan i Nogué, per l'ànima del qual interessem els piadosos sufragis dels nostres lectors. A. C. S.

—Per R. O. s'ha constituït a Madrid el Patronat del Treball a Domicili, integrat per persones caracteritzades en el camp social, entre les quals es compten els nostres amics senyors López Núñez i Martín Alvarez. També hi figura la senyoreta Maria de Echarri.

—La Delegació general de Seguretat ha estat autoritzada per a crear una Divisió d'investigació social, que constarà de dotze brigades.

—A la propera ciutat d'Hospitalet de Llobregat s'ha inaugurat el Centre Catòlic amb festes adequades i molt entusiastes. El nou i verament magnífic local ha estat beneït solemnement pel nostre venerabilíssim Prelat. El centre serà un bé immens a la nova i pròspera ciutat veïna.

ESTRANGER

Els republicans que es creuen que el mot república és sinònim d'ateisme, s'espavaren quan se'ls parla del "Dia de la gràcia" que anyalment celebra la gran república dels Estats Units, com fa pocs dies els ianquis commemoraren religiosament en tots els indrets del món. Per ser com són els nostres republicans, fan impossible la República a Espanya.

—A Lisboa s'ha reunit un Concili Nacional presidit pel Cardenal-Patriarca amb assistència de tot l'Episcopat lusità, el de les Colònies i tot, i de tres ministres per falta d'un. Els actes conciliars revesteixen una sublim majestat que impressiona fonament al poble, el qual pren part entusiàsticament en tots els actes públics del Concili. Qui podia somiar això pocs anys enrera!

Fa molts de segles d'un esdeveniment semblant en el veí país.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Jarabe Osteógeno Genové

DE VENTA:
EN LA FARMACIA DEL AUTOR
Teléfono 2018 A.

RAMBLA DE LAS FLORES, 5
BARCELONA
y en las principales de España

XOCOLATA SOLER

A LA VAINILLA,
AMETLLADA, AMB
CANYELLA I SENSE

Fàbrica de Joan Soler

Casa establerta l'any 1836

Sant Andreu, 244 BARCELONA

FRANQUEO CONCERTADO

ATENES A. G.—Provença, 107.